

luatphapcuaducchuatroi.org

Luật pháp của Đức Chúa Trời:

Phụ lục 5: Ngày Sa-bát và Ngày Đi Nhà Thờ, Hai Điều Khác Nhau

NGÀY NÀO LÀ NGÀY ĐI NHÀ THỜ?

KHÔNG CÓ MỘT MỆNH LỆNH NÀO VỀ NGÀY CỤ THỂ ĐỂ THỜ PHƯỢNG

Chúng ta hãy bắt đầu nghiên cứu này bằng cách đi thẳng vào vấn đề: không có một mệnh lệnh nào từ Đức Chúa Trời chỉ định ngày nào người Cơ Đốc phải đến nhà thờ, nhưng có một mệnh lệnh xác định ngày nào người ấy phải nghỉ ngơi.

Người Cơ Đốc có thể là Ngũ Tuần, Báp-tít, Công Giáo, Trưởng Lão, hay bất kỳ hệ phái nào khác, và có thể tham dự buổi thờ phượng và học Kinh Thánh vào Chủ Nhật hoặc bất kỳ ngày nào khác, nhưng điều đó không miễn trừ họ khỏi nghĩa vụ nghỉ ngơi vào ngày mà Đức Chúa Trời đã chỉ định: ngày thứ bảy.

THỜ PHƯỢNG CÓ THỂ VÀO BẤT KỲ NGÀY NÀO

Đức Chúa Trời chưa bao giờ chỉ định ngày nào các con Ngài trên đất phải thờ phượng Ngài: không phải Thứ Bảy, cũng không phải Chủ Nhật, Thứ Hai, Thứ Ba, v.v.

Bất kỳ ngày nào người Cơ Đốc muốn thờ phượng Đức Chúa Trời bằng lời cầu nguyện, sự ngợi khen và học hỏi, người ấy đều có thể làm như vậy — một mình, với gia đình, hoặc với nhóm tín hữu. Ngày mà người ấy nhóm họp với anh em để thờ phượng Đức Chúa Trời không liên quan gì đến điều răn thứ tư và không liên quan đến bất kỳ điều răn nào khác được Đức Chúa Cha, Đức Con, và Đức Thánh Linh ban ra.

ĐIỀU RĂN VỀ NGÀY THỨ BẢY

NGHỈ NGƠI, KHÔNG PHẢI THỜ PHƯỢNG, LÀ TRỌNG TÂM

Nếu Đức Chúa Trời thật sự muốn con cái Ngài đến [đền tam](#), [đền thờ](#), hay nhà thờ vào ngày Sa-bát (hoặc Chủ Nhật), chắc chắn Ngài đã đề cập rõ ràng chi tiết quan trọng này trong điều răn rồi.

Nhưng, như chúng ta sẽ thấy bên dưới, điều đó chưa từng xảy ra. Điều răn chỉ nói rằng chúng ta không được làm việc, cũng không được bắt ai khác, kể cả súc vật, làm việc vào ngày mà Đức Chúa Trời đã biệt riêng ra và làm nên thánh.

VÌ LÝ DO GÌ MÀ ĐỨC CHÚA TRỜI BIỆT RIÊNG NGÀY THỨ BẢY?

Đức Chúa Trời đề cập đến ngày Sa-bát như là một ngày thánh (biệt riêng, hiến dâng) tại nhiều nơi trong Kinh Thánh, bắt đầu từ tuần lễ sáng tạo: “Đức Chúa Trời làm xong công việc Ngài đã làm vào ngày thứ bảy, và nghỉ ngơi [Hê-bơ-rơ: [שבת](#)] (Shabbat), động từ: ngừng lại, nghỉ ngơi, thôi làm] trong ngày đó, sau mọi công việc Ngài đã làm. Đức Chúa Trời ban phước cho ngày thứ bảy và làm nên thánh [Hê-bơ-rơ: [קדוש](#)] (kadosh), tính từ: thánh khiết, hiến dâng, biệt riêng], vì trong ngày ấy Ngài nghỉ sau khi đã tạo dựng và hoàn tất công việc của Ngài” (Sáng thế ký 2:2-3).

Trong lần đầu tiên đề cập đến ngày Sa-bát này, Đức Chúa Trời đặt nền tảng cho điều răn mà sau này Ngài sẽ ban ra rõ ràng hơn, đó là:

1. Đấng Tạo Hóa đã biệt riêng ngày này ra khỏi sáu ngày trước đó (Chủ Nhật, Thứ Hai, Thứ Ba, v.v.).
2. Ngài đã nghỉ ngơi vào ngày này. Chúng ta biết rõ rằng Đấng Tạo Hóa không cần nghỉ ngơi, vì Đức Chúa Trời là Thần Linh (Giăng 4:24). Tuy nhiên, Ngài dùng ngôn ngữ theo cách hiểu của loài người, được gọi trong thần học là “nhân hình hóa,” để giúp chúng ta hiểu điều Ngài mong đợi nơi con cái Ngài trên đất vào ngày thứ bảy: nghỉ ngơi, trong tiếng Hê-bơ-rơ là Shabbat.

NGÀY SA-BÁT VÀ TỘI LỖI

Việc sự biệt riêng (hoặc sự thánh hóa) của ngày thứ bảy khỏi các ngày khác xảy ra từ rất sớm trong lịch sử nhân loại là điều đáng chú ý, vì điều đó cho thấy rõ ràng ước muốn của Đấng Tạo Hóa cho chúng ta nghỉ ngơi vào ngày này không liên quan gì đến tội lỗi, vì lúc đó tội lỗi vẫn chưa hiện hữu trên đất. Điều này chỉ ra rằng, trong thiên đàng và trên đất mới, chúng ta vẫn sẽ tiếp tục nghỉ ngơi vào ngày thứ bảy.

Vào ngày thứ bảy, Đức Chúa Trời đã hoàn tất công việc sáng tạo; Ngài nghỉ ngơi sau khi đã làm xong mọi việc. Rồi Đức Chúa Trời ban phước cho ngày thứ bảy và làm nên thánh, vì trong ngày ấy Ngài nghỉ ngơi sau mọi công việc sáng tạo mà Ngài đã thực hiện.

NGÀY SA-BÁT VÀ DO THÁI GIÁO

Chúng ta cũng thấy rằng đây không phải là một truyền thống của Do Thái giáo, vì Áp-ra-ham — người sinh ra dân Do Thái — mãi nhiều thế kỷ sau mới xuất hiện. Đây thực chất là cách Đức Chúa Trời bày tỏ hành vi của chính Ngài trong ngày này cho con cái thật của Ngài trên đất, để chúng ta có thể bắt chước Cha của mình, giống như Chúa Giê-su đã làm: *“Thật, thật, ta nói cùng các ngươi, Con không tự mình làm điều gì, mà chỉ làm điều gì thấy Cha làm; vì điều gì Cha làm, thì Con cũng làm như vậy”* (Giăng 5:19).

CHI TIẾT HƠN VỀ ĐIỀU RĂN THỨ TƯ

NGÀY THỨ BẢY TRONG SÁNG THẾ KÝ

Đây là đoạn trích trong sách Sáng thế ký, cho thấy rõ ràng rằng Đấng Tạo Hóa đã biệt riêng ngày thứ bảy khỏi tất cả các ngày khác và đây là một ngày để nghỉ ngơi.

Cho đến thời điểm này trong Kinh Thánh, Chúa chưa nói rõ loài người — vốn được tạo dựng vào ngày hôm trước — phải làm gì vào ngày thứ bảy. Chỉ khi dân được chọn bắt đầu hành trình đến đất hứa, Đức Chúa Trời mới ban cho họ những chỉ dẫn chi tiết về ngày thứ bảy.

Sau 400 năm sống trong cảnh nô lệ tại một vùng đất ngoại giáo, dân được chọn cần được giải thích rõ ràng về ngày thứ bảy. Và đây là điều chính Đức Chúa Trời đã viết trên bảng đá, để mọi người đều hiểu rằng chính Đức Chúa Trời — chứ không phải con người — là Đấng đã ban ra những mệnh lệnh này.

ĐIỀU RĂN THỨ TƯ TRỌN VẸN

Chúng ta hãy xem điều Đức Chúa Trời đã viết về ngày thứ bảy một cách đầy đủ:

“Hãy nhớ ngày Sa-bát [Hê-bơ-rơ: שבת (Shabbat), động từ: ngừng lại, nghỉ ngơi, thôi làm], để làm nên thánh [Hê-bơ-rơ: קדש (kadesh), động từ: thánh hóa, biệt riêng]. Người hãy làm công việc mình trong sáu ngày, và làm xong mọi việc. [מלאכה (m'larrá), danh từ: công việc, nghề nghiệp]; nhưng ngày thứ bảy [Hê-bơ-rơ: ויום השביעי (uma shivi-i), ngày thứ bảy] là ngày nghỉ cho Giê-hô-va Đức Chúa Trời người. Trong ngày ấy, người không được làm việc gì, cả người, con trai người, con gái người, đầy tớ trai, đầy tớ gái, súc vật của người, và cả khách lạ ở trong thành người. Vì trong sáu ngày, Đức Giê-hô-va đã dựng nên trời, đất, biển, cùng muôn vật trong đó, nhưng Ngài nghỉ ngơi vào ngày thứ bảy; vì vậy Đức Giê-hô-va đã ban phước cho ngày Sa-bát và làm cho nó nên thánh” (Xuất Ê-díp-tô Ký 20:8-11).

TẠI SAO ĐIỀU RĂN BẮT ĐẦU BẰNG ĐỘNG TỪ “HÃY NHỚ”?

MỘT LỜI NHẮC VỀ MỘT THỰC HÀNH ĐÃ CÓ

Việc Đức Chúa Trời bắt đầu điều răn với động từ “hãy nhớ” [Hê-bơ-rơ: זָכַר (zakar), động từ: nhớ lại, ghi nhớ] cho thấy rõ rằng việc nghỉ ngơi vào ngày thứ bảy không phải là điều gì mới mẻ đối với dân sự Ngài.

Vì phải sống thân phận nô lệ tại Ai Cập, họ không thể giữ ngày này thường xuyên hoặc đúng cách. Ngoài ra, cần lưu ý rằng đây là điều răn dài và chi tiết nhất trong Mười Điều Răn, chiếm khoảng một phần ba số câu Kinh Thánh nói về các điều răn.

TRỌNG TÂM CỦA ĐIỀU RĂN

Chúng ta có thể nói rất nhiều về đoạn văn này trong sách Xuất Ê-díp-tô Ký, nhưng tôi muốn tập trung vào mục đích chính của bài học này: chứng minh rằng Đức Chúa Trời không hề đề cập bất kỳ điều gì trong điều răn thứ tư liên quan đến việc thờ phượng Ngài, nhóm họp nơi đền thờ để hát, cầu nguyện, hay học Kinh Thánh.

Điều Ngài nhấn mạnh là chúng ta phải nhớ rằng chính ngày này — ngày thứ bảy — đã được Ngài biệt riêng và làm nên thánh như là một ngày để nghỉ ngơi.

NGHỈ NGƠI LÀ BẮT BUỘC CHO MỌI NGƯỜI

Mệnh lệnh của Đức Chúa Trời về việc nghỉ ngơi vào ngày thứ bảy nghiêm trọng đến mức Ngài đã mở rộng điều răn để bao gồm cả khách viếng thăm (người ngoại bang), người làm công (đầy tớ), và cả thú vật, nhằm nhấn mạnh rõ ràng không một công việc thể tục nào được phép thực hiện trong ngày này.

CÔNG VIỆC CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI, NHU CẦU CƠ BẢN, VÀ HÀNH ĐỘNG NHÂN ÁI VÀO NGÀY SA-BÁT

SỰ DẠY DỖ CỦA CHÚA GIÊ-SU VỀ NGÀY SA-BÁT

Khi Ngài ở giữa chúng ta, Chúa Giê-su đã làm rõ rằng các hành động liên quan đến công việc của Đức Chúa Trời trên đất (Giăng 5:17), các nhu cầu cơ bản của con người như ăn uống (Ma-thi-ơ 12:1), và các hành động nhân ái đối với người khác (Giăng 7:23) đều có thể và nên được thực hiện vào ngày thứ bảy mà không phạm điều răn thứ tư.

NGHỈ NGƠI VÀ VUI MỪNG TRONG ĐỨC CHÚA TRỜI

Vào ngày thứ bảy, con cái Đức Chúa Trời nghỉ ngơi khỏi công việc của mình, qua đó bắt chước Cha của mình trên trời. Họ cũng thờ phượng Đức Chúa Trời và vui thích trong luật pháp của Ngài — không chỉ vào ngày thứ bảy mà còn trong mọi ngày trong tuần.

Con cái của Đức Chúa Trời yêu mến và vui lòng vâng theo tất cả những gì Cha đã dạy:

“Phước cho người nào chẳng theo mưu kế của kẻ ác, chẳng đứng trong đường tội nhân, chẳng ngồi chỗ của kẻ nhạo báng; nhưng lấy luật pháp của Đức Giê-hô-va làm niềm vui mừng, và suy gẫm luật pháp ấy ngày và đêm” (Thi thiên 1:1-2; xem thêm: Thi thiên 40:8; 112:1; 119:11; 119:35; 119:48; 119:72; 119:92; Gióp 23:12; Giê-rê-mi 15:16; Lu-ca 2:37; 1 Giăng 5:3).

LỜI HỨA TRONG Ê-SAI 58:13-14

Đức Chúa Trời đã dùng nhà tiên tri Ê-sai làm phát ngôn viên để công bố một trong những lời hứa đẹp nhất trong Kinh Thánh dành cho những ai vâng lời Ngài bằng cách giữ ngày Sa-bát là ngày nghỉ ngơi:

“Nếu người giữ chân mình khỏi vi phạm ngày Sa-bát, không làm theo ý riêng mình trong ngày thánh của ta; nếu người gọi ngày Sa-bát là niềm vui, là ngày thánh, là ngày vinh hiển của Đức Giê-hô-va; nếu người tôn kính ngày ấy, không theo đường lối riêng, không tìm kiếm ý riêng, cũng không nói lời

hư không, thì người sẽ vui mừng trong Đức Giê-hô-va; và ta sẽ khiến người cỡi trên các nơi cao của đất, và nuôi người bằng sản nghiệp của Gia-cóp, tổ phụ người; vì miệng Đức Giê-hô-va đã phán” (Ê-sai 58:13-14).

NHỮNG PHƯỚC LÀNH CỦA NGÀY SA-BÁT CŨNG DÀNH CHO NGƯỜI NGOẠI

NGƯỜI NGOẠI VÀ NGÀY THỨ BẢY

Một lời hứa đặc biệt và tuyệt đẹp gắn liền với ngày thứ bảy được dành cho những ai tìm kiếm phước lành từ Đức Chúa Trời. Cũng qua nhà tiên tri này, Đức Chúa Trời đi xa hơn nữa, làm rõ rằng các phước lành của ngày Sa-bát không giới hạn nơi người Do Thái.

LỜI HỨA CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI DÀNH CHO NGƯỜI NGOẠI GIỮ NGÀY SA-BÁT

*“Còn về những **người ngoại bang** [גֵּרִים *nfikhār* (người lạ, dân ngoại, không phải người Do Thái)] hiệp cùng Đức Giê-hô-va để hầu việc Ngài, để yêu danh Ngài và làm tôi tớ Ngài, tức là tất cả những ai **giữ ngày Sa-bát** không làm ô uế nó, và **nắm giữ giao ước của ta**, thì ta sẽ đem họ đến núi thánh của ta, và khiến họ vui mừng trong nhà cầu nguyện của ta; của lễ thiêu và sinh tế của họ sẽ được chấp nhận trên bàn thờ ta; vì nhà ta sẽ được gọi là nhà cầu nguyện cho muôn dân” (Ê-sai 56:6-7).*

NGÀY THỨ BẢY VÀ CÁC HOẠT ĐỘNG NHÀ THỜ

NGHỈ NGƠI VÀO NGÀY THỨ BẢY

Người Cơ Đốc vâng lời — dù là người Do Thái tin vào Đấng Mê-si hay người ngoại bang — đều nghỉ ngơi vào ngày thứ bảy, vì đây, và không phải ngày nào khác, là ngày mà Chúa đã chỉ dạy phải nghỉ.

Nếu bạn muốn tương giao với Đức Chúa Trời trong một nhóm, hoặc thờ phượng Ngài cùng với anh chị em trong Đấng Christ, bạn có thể làm điều đó bất cứ khi nào có cơ hội — thường là vào Chủ Nhật, và cũng có thể là Thứ Tư hoặc Thứ Năm, khi nhiều hội thánh tổ chức các buổi cầu nguyện, học giáo lý, chữa lành, và các sinh hoạt khác.

THAM DỰ HỘI ĐƯỜNG VÀO NGÀY THỨ BẢY

Cả người Do Thái trong thời Kinh Thánh lẫn người Do Thái Chính Thống giáo hiện đại đều đến hội đường vào ngày thứ bảy, vì rõ ràng điều đó tiện lợi hơn — do họ không làm việc vào ngày này, vâng phục điều răn thứ tư.

CHÚA GIÊ-SU VÀ NGÀY SA-BÁT

NGÀI THƯỜNG XUYỀN ĐẾN ĐỀN THỜ

Chính Chúa Giê-su thường xuyên đến đền thờ vào ngày thứ bảy, nhưng không bao giờ Ngài ám chỉ rằng Ngài đến đó vào ngày thứ bảy vì đó là một phần của điều răn thứ tư — vì thực ra không phải như vậy.

Mô hình Đền Thờ Giê-ru-sa-lem trước khi bị người La Mã phá hủy vào năm 70 SCN. Chúa Giê-su thường xuyên giảng dạy tại đền thờ và các hội đường.

CHÚA GIÊ-SU LÀM VIỆC VÌ SỰ CỨU RỖI CỦA LINH HỒN VÀO NGÀY SA-BÁT

Chúa Giê-su luôn bận rộn suốt bảy ngày trong tuần để hoàn thành công việc của Cha Ngài: *“Đồ ăn của ta,” Chúa Giê-su phán, “ấy là làm theo ý muốn của Đấng đã sai ta và làm trọn công việc của Ngài”* (Giăng 4:34).

Và cũng có chép:

“Nhưng Đức Chúa Giê-su đáp rằng: Cha ta vẫn làm việc cho đến nay, ta cũng làm việc như vậy” (Giăng 5:17).

Vào ngày Sa-bát, Ngài thường gặp được nhiều người nhất tại đền thờ — những người cần nghe sứ điệp về Vương quốc:

“Ngài đến Na-xa-rét, là nơi Ngài đã được nuôi dưỡng, và theo thói quen của Ngài, Ngài vào hội đường vào ngày Sa-bát, rồi đứng dậy để đọc Kinh Thánh” (Lu-ca 4:16).

SỰ DẠY DỠ CỦA CHÚA GIÊ-SU, QUA LỜI NÓI VÀ GƯƠNG SÁNG

Một môn đồ thật của Đấng Christ phải nêu gương sống trong mọi khía cạnh. Ngài đã bày tỏ rõ ràng rằng nếu chúng ta yêu Ngài, thì chúng ta sẽ vâng phục Đức Cha và Đức Con. Đây không phải là một yêu cầu dành cho kẻ yếu đuối, mà là cho những người có ánh mắt chăm nhìn vào Vương quốc Đức Chúa Trời và sẵn sàng làm mọi điều cần thiết để đạt được sự sống đời đời — cho dù điều đó có gây ra sự chống đối từ bạn bè, hội thánh, và gia đình.

Các điều răn liên quan đến [tóc và râu](#), [tzitzit](#), [phép cắt bì](#), [ngày Sa-bát](#), và các loài thịt bị cấm gần như đều bị bỏ qua bởi phần lớn thế giới Cơ Đốc. Và những ai không đi theo đám đông chắc chắn sẽ bị bắt bớ — như Chúa Giê-su đã cảnh báo chúng ta.

Sự vâng lời Đức Chúa Trời đòi hỏi lòng can đảm, nhưng phần thưởng là sự sống đời đời.